

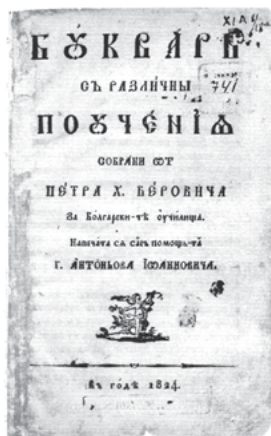
Читалище

съвременно

брой 79, декември 2016

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 г.“

УМНИ ОТВЕТИ

От Рутила Руфа един приятел поиска едно неправомерно нещо, а той не рачи да го стори. Тогази ся разгневи приятелят му, и, като си отхождаше, рече: Каква полза имам от твоят приятелство, кога не ми струваш, щото ти ища? А той му отвеща: Ами и мене що ма ползова твоят приятелство, ако треба да струвам неправомерни работи?

На Леонига писа Ксеркс: Дай ми оружието си (сукляхат). А той му отвеща: Дойди (ила), та го земни.

Александър, като чуваше, чи Дарий готви много войска, рече: Един Вълк не ся плаши от много овци.

Фокиону думаше Димостен: Ше та убият атиняните, ако ся разгневят. Пък той му отвеща: А тебе, ако ся свестят.

Философу Анахарсу ся присмиваше един, чи е скитянин, сиреч Варвар, а той му рече: Мене засрамява моето отечество, а ти засрамяваш твоемо.

Из четвъртия раздел на „Буквар с различни поучения, собран от Петра Х. Беровича за българските училища“, известен като „Рибен буквар“ от Петър Берон, 1824 г.

БОГ СЕ РОДИ...

Лозан ТАКЕВ

МОЛИТВА

Христовата песен, чуите, нося.
Деца, на вас ще я предам...
И пред олтара ви докосва
молитвен вук. Исус е там...

Дете, създадено от Бога,
дете, родено от Любов,
прекрасно е да кажеш: „Мога!
За теб на всичко съм готов!“

Където и да съм – у мен те има.
Където и да си – у мен си ти...
За мене ти умря. Днес в твое име
молитвата ми е: „Прости!“

Сега пред тебе аз се моля.
Прости ми всички грехове...
Това е божия парола
за грешните ми стихове...

Исус обича и прощава,
гарява своята светлина.
Христовата болка утешава
със сторената добрина...

На стр. 3

МЕСЕЦЪТ ПОД ЗНАКА НА КОЛЕДА

На стр. 4

ДОНКА ПЕТРУНОВА ПРЕЗ ОЧИТЕ НА СЪРЦАТА НИ

Литературна гостоприемница отбеляза 85-годишнината на писателката криминалистка Донка Петрунова. Тя бе сред най-обичаните автори – приятели на НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“. На 9 ноември 2016 г., рождения ѝ ден, в Просветна зала на читалището премиера на сборника със спомени „Донка Петрунова – през очите на сърцата ни“ събра приятели и почитатели на творчеството ѝ. Съорганизатор на вечерта бе издателство „Атеа“, чиято продукция е книгата. В самото начало водещата Надежда Захаријева сподели какъв човек и писател е Донка Петрунова, която ни напусна само преди няколко месеца, на 15 февруари 2016 г., през очите на нейното сърце. Издателят Делян Илиев благодари на писателката

за уроците, които е получила от нея, за „смелите прозрения и безпощадните критики към управляващи и групировки“, за „заклинанието ѝ да отстояваме яростно правото на справедливост“, за това, че „ни държеше будни“. „С тази книга – пише в уводните си думи той – поднасяме реверанс към галактиката Донка Петрунова, населена с доброта, оптимизъм и неизменно духовит намигване към света“. Съставителят Людмил Георгиев разказа за своите срещи с „българската Агата Кристи“ и за работата си по сборника, в който са включени спомените на 26-ма нейни приятели, колеги и близки: Ангелина Дичева, Банко П. Банков, Бойко Беленски, Божидара Цекова, Георги Цанков, Елена Алекова, Людмил Георгиев, Надежда Захаријева, Рада Александрова, Радослав Младенов и др. В книгата е публикувана и богата „Биографично-творческа справка за писателката“, както и анотации за всичките ѝ книги (в главата „Книгите на Донка Петрунова“). В отделна част („Снимки на Донка Петрунова“) са публикувани и

много снимки от личния ѝ архив – от детството и младостта, семейството и работата, от срещите ѝ с приятели и почитатели. С други думи – онези, които четем на корицата отзад: „Всеки един от спомените в сборника е късче от „пъзела Донка Петрунова“. Нещо като константа или неизвестно в едно сложно криминално уравнение. По изграждането на каквито сюжети си падаше и нашата незабравима героиня!“ На юбилейната вече бе предоставена думата на всички автори, които биха искали да споделят вълнения и спомени за Донка. Банко П. Банков, Георги Цанков, Бойко Беленски, Елена Василева, племенницата Антонела Петрунова и др. допълниха образа ѝ с нови щрихи. Прозвучаха спомените на Васко Павлов, които са написани след издаването на книгата.

Изпълненията на нашата поп и джаз певица Румяна Коцева ни върнаха към времето, когато Донка Петрунова превземаше върховете на българската криминална литература.

Спомени от книгата – на стр. 2

ЗА ДУШАТА, С КОЯТО ОБЩУВАМ ДОВИЖДАНЕ ЗА СБОГОМ

Надежда ЗАХАРИЕВА

Боря се за живота си... – тези думи чувах по време на последните ни разговори с Донка. Вярвах, че е така – знаех колко сериозни бяха здравословните й проблеми в последните месеци, но се мъчех да звуча бодро и всеки път й казвах:

– Дръж се! Ти си мъжко момиче! Готви се за голям юбилей през ноември!

Стоя пред библиотеката в стаята си. Няколко рафта са заети с книги на моите приятели. Сред тях са и тези на Донка. Чета заглавията на гръбчетата им и всяко от тях ме връща назад в недалечното ми минало. *Отровният паяк* и *Опашката на змията* ми напомнят как на Донка й беше казано, че книгите й не вървели... И като не вървели, нямало как да получи хонорар за труда си... А пък аз – по онова време продавачка на книги от български автори, знаех, че романите на Донка Петрунова са *вървелки* – така книгопродавците от деветдесетте години наричаха *стоката*, която не се засядява на щандовете им. Дано думата *стока* не ви стресира! Тъжната истина е, че за доста тогавашни продавачи на книги те бяха предимно *стока*...

Четен и обичан автор беше Донка. В книгите й пулсираше животът такъв, какъвто беше, и какъвто, уви, все още е. Но я няма Донка, за да го различи и да го *обезсмърти* в роман. Ако следващите поколения българи искат да знаят повече истини за годините на тъй наречения *преход*, могат да го направят, като прочетат книгите на Донка Петрунова. Там преходът е показан без маска и без грим.

Всяко време има и своята тайна история. Случвало се е в миналите векове *историограф* на краля (освен официалната история, в която описва подвизите на краля) да напише и тайна история, в която показва истинската му нелицеприятна същност. Няма да сгреша, ако кажа, че литературните творби на Донка са тайната история на българския преход.

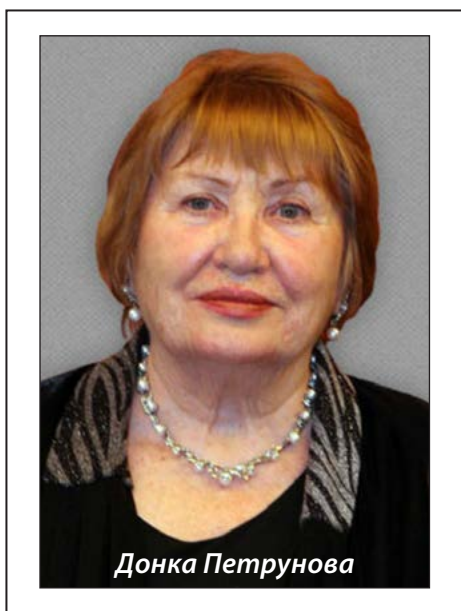
Романите на Донка се четат на един дъх. *Лесното* им четене може да заблуди някого, че и лесно са написани. Четат се лесно обаче предимно трудно написаните книги. Под *трудно* разбирам *отговорно*. Донка изпипваше работите си. За да звучат съвсем достоверно, тя проучваше избраната тема, консултираше се с експерти, работеше, както всичките й приятели знаем, и *на терен* – беше и *престъпничка*, излежаваща присъдата си в Сливенския женски затвор; и *алкохоличка*, която се лекува в клиниката в Суходол; и *клошарка*... В романите си тя *преписваше* живота, затова те *парфюмен аромат не дишат*. От тях се носи автентичният дъх на съвременното ни, а той понякога е зловонен. Това зловоние не я озлоби. Тя обичаше живота. В нейните романи имаше и много любов. Завещанието, което ни остави, е: *Не убивайте любовта! Без нея сте живи тела с мъртви души!*

...Донка днес е жива душа с мъртво тяло. Душа, с която и сега общувам. С която споделям тайните си. И преди съм споделяла личните си тайни с нея. Когато почина синът ми Петър, най-напред се обадох на нея. Тя беше преживяла същия житейски шок. Не търсех утеха – утехата е невъзможна! Попитах как се свиква с такава загуба, как се живее по-нататък.

– Живее се, но не се свиква! – отговори ми тя. И ме посъветва да се преместя в стаята на сина си, за да бъда в непрекъсната връзка с него.

Спомените за Донка един след друг изникват в главата ми. Кой ли да предпочета?

Години наред всеки четвъртък няколко жени се събирахме при Лили Червенякова в ресторант *Чевърмето* – Донка, Гери

Донка Петрунова

(Гергана Тодорова от Консултантска къща *Ивана*, прототип и консултант за романа *и Стълба за двама*), Ружка Миланова (прототип на героини в два от романите на Донка), юристът Вера Цветкова и аз. При идванията си в България моята приятелка Радка Стефъс, живееща в САЩ, се присъединяваше към нашата компания. Лили, Гери и Ружка бяха и спонсори на Донка. Четвъртъците при Лили бяха пълен със спокойствие оазис сред забързания живот. Донка беше нашият мъдър доайен.

Пак се събираме в четвъртък. И винаги говорим за приятелката, която толкова ни липсва!

Никога няма да забравя и летните недели, в които гостувахме на Донка в къщата й в Драгалевци! Обикновено отивахме с Елена Алекова. Сядахме на терасата. Донка слагаше на масата разни вкусотийки, приготвени от самата нея. За пиене имаше мастика, гроздова ракия и вино. Откъм Витоша появяваше вятър. Сенките на полюшваните листати клони се гонеха по масата. От съседна вила долиташе кучешки лай. В ниското белееха блоковете на крайните софийски квартали. Идилія! Да не мислите, че сме се напивали! Пийвахме само за блясък в очите! Повече говорехме. Най-често – на литературни теми. Помня как Донка се *оплакваше* от главната героиня на последния си роман:

– Измъчи ме тази жена! – казваше. – Ще взема да я убия.

Донкините мъки са били за добро – *Стълба за двама* е блестящ роман!

Случваше се и да философстваше на разни теми. Например – за връзката между самотата и свободата. Донка неизменно заключаваше:

– Самотата е най-скъпо платената свобода!

Съгласявахме се с нея, че жената, решила да се посвети на писателски труд, за да си го позволи, неизбежно плаща данък *самота*.

Понякога Донка размахваше шеговито пръст срещу мен:

– Надеждо, искам да напишеш още една книга! Не си написала най-хубавата си книга!

...Много сме говорили с нея за тази ненаписана книга. Искаше й ми се да я напиша, но разни задръжки ми пречеха. Донка знаеше за тях и ме упрекуваше, че се оставям да ме победят. Има дни, в които ми се струва, че и оттам я чувам да казва: – Надеждо, искам...

Ако напиша книгата, за която става дума, непременно ще я посветя на Донка!

Някой беше казал, че смъртта е несправедлива, когато открадне от живота човек, който има планове за живота. Донка имаше планове за нов роман. Жалко, че я няма, за да го напише...

Банко П. БАНКОВ

С Донка* се запознах в Литературната гостоприемница към читалище *Петър Берон* при представяне на поредния й роман. Историята как е проучила сенчестия свят, който превръщаше в литературно битие на героите си, се разказваше почти като легенда. Беше близка с талантливата поетеса Надежда Захаријева, създава *Гостоприемницата*, премиерите й организираше читалището, публиката й ставаше все по-многобройна, изпълваше кафе-клуба в Градската библиотека, зала 7 в НДК...

За да покажа познаване на занаята, при първото кръстосване на пътищата ни попитах: валидни ли са за нас похватите на първенците в жанра, на Чандлър и Сименон, влияла ли се е от тях. Донка имаше много и сърцати поклонници. Преди авторката да ми отговори, скочи почитателка и ме направи на бърз и копира – в смисъл, че майстор като Петрунова няма какво да учи от когото и да било. Оттогава станахме познати, колеги, литературни приятели. Беше представителна кестеняворуса жена, с излъчване на дама; благосклонна, но фино дистанцирана; отиваха й впечатляващи цветове – водораслено зелено, винено червено, кремобяло, и аксесоари, които допълваха ефектно дрехата.

А течението на литературната река ни сближаваше все повече. Разгръщам книгите й, които ми е подарила с автограф: *Бели рози в черна ваза*, *Очите на сърцето*, *Стълба за двама*; посвещенията: *...на талантливия писател и добър човек...*, *...на умния приятел...*, *...на Банко, да върви все така талантливо по стълбата...*

В ранното лято, ден или два преди премиерата на последния й роман *Стълба за двама* в НДК, Донка ми се обади и настоятелно ме помоли да го представя. Непредвидени обстоятелства бяха възпрепятствали друг наш колега да изпълни предварително поет ангажимент. Нямах време да премислям концепция, да търся свой *ъгъл*, за да впечатля слушателите, дори да скицирам на страница-две акценти в анализа. Щях да импровизирам.

Изправих се срещу пълна зала почитатели на Донка. Посрещнаха ме недоверчиво – този пък кой е? Трябваше да ги поведат: да ме следват между кориците на книгата, да ги кача на яхтата, отнасяща героите към надигащ се тайфун. *Стълба за двама* според мен е най-добрият роман на Донка Петрунова, дава ключове за светове, труднодостъпни за редовия гражданин-данъкоплатец. Тук тя прекрива от спецификата на криминалното четиво към автентичността и психологизма на традиционната в най-добър смисъл белетристика. Донка преживяваше дефицита да я водят за автор-криминалист; въпреки високите тиражи и популярност, теглеше я претенцията на автори, подминавани от издателства и публика, които не развличат, а лекуват и напътстват.

Залата се заслуша. Дълбоката тишина значи повече от учтиви ръкопляскания. Бях спечелил за Донка собствената си хазартна битка – тя беше приятно изненадана, благодари ми от сърце и ме прегърна засмяна. Тази прегръдка *хвана* за видеоархива на вестник *Съременно читалище* фотографът Виктор Викторов.

Накрая многобройни почитатели я наобиколиха за автограф. Издателство *Атеа* бе подготвило луксозен тираж на *Стълба за двама* в два варианта корично оформление. Донка се отдалечи от мен в елегантен бял костюм, с любимото си колие, кестеняво руса, благосклонна

дама, в света на поклонниците си, в своя личен свят, където не бях прекривал.

Малко преди Новата 2015 година ми се обади д-р Елена Алекова – утвърдена поетеса и литературен анализатор, също близка с Петрунова, и ми съобщи, че Донка моли да се свържа с нея.

Аз съм завършил точни науки, за мен казана дума, уточнено място, насрочен час имат задължителен смисъл. Свързах се с Донка, гласът й подсказваше сякаш умора, известна далечност. С мек укор ми каза, че е очаквала да предложи за печат, да види отпечатано моето похвално слово за *Стълбата*, с което бях спечелил публиката в зала 7 на НДК.

Обясни ми, че се обажда от болница, измъчва я остър пристъп на лумбаго и ме моли да публикувам анализа си за романа й. Да й обяснявам, че не съм документирал импровизирания текст, че много от *опорните* ми точки са избледнели? В гласа на Донка звънна струнка, която тревожно познавам – има молби, на които не се отказва. Седнах, за два дни прочетох отново триста и четирийсетте страници и написах рецензия-анализ за романа *Стълба за двама* под заглавие *Сенките на делника в примамливата опаковка на жанра*. Звъннах на Донка да й съобща, че съм готов и ще търся възможност да отпечатам отзива си. Преносимият й телефон млчеше. След много опити ми отвърна женски глас, че Донка е на дълга физиотерапевтична процедура – беше плененицата й. Тя не е в течение за каква рецензия става дума.

Бях писал навярно при висок емоционален и разсъдъчен градус – вече отбелязах, че за мен *Стълба за двама* е най-доброто постижение на Петрунова; статията ми бе приета веднага и отпечатана в януарския брой на електронния сайт *Литературен свят* и почти по същото време – във вестник *Словото днес* от края на януари тази година.

Звъннах отново и отново на Донкиния телефонен номер, докато най-сетне чух гласа й: още по-далечен, някак не в делнични координати. Съобщих й не без задоволство, че съм успял – анализът е публикуван от две авторитетни трибуни, ще й изпратя отпечатъци. Благодарих ми с няколко топли думи, които остават в паметта не като текст, а като присъствие на другия в тебе. Пожали се: *Банко, сама не мога десет сантиметра да мръдна без чужда помощ... След като ме изпишат от болницата, ще се наложи да постъпвам в хоспис*. Донка беше самотна, след като бе починал съпругът й, греховете на нашия век бяха й отнели сина. Уверих я, че ще се видим веднага, след като я изпишат, за да й предам текстовете.

Ден или два след това дойде скръбната новина за кончината й.

Преди много години, когато лоша болест отнесе майка ми, скована на легло, тя утешаваше близките, дошли да я навестят, а всъщност – да се простят, че страда от лумбаго. Боли, не боли, все пак – минава. Оттогава, когато чуя *лумбаго*, тревожна струнка ме сепва.

Когато търся най-яръкия си, най-стойностен спомен за Донка, чувам неизменния и отговор на често задаван читателски въпрос: Как гледа на бъдещето, тя, която се е сблъсквала толкова пъти с тъмните страни на живота, познава до корен горчилките, несправедливостите, цинизма на ежедневието? Донка – елегантна, авторитетна, убедено отговаряше, че е оптимист; вярва, че народът ни ще надмogne безпътницата и че младите хора ще ни доведат към по-справедлив утрешен ден...

* Текста препечатваме с леки съкращения

БОГ СЕ РОДИ, КОЛЕДО!

Лозан ТАКЕВ

От стр. 1

У ДОМА

Пак съм у дома. Лозата плаче.
Тате в двора шета и мълчи.
Колкото щастливи, толкоз мрачни
грейват уморените очи...

Стават срещите ни Все по-кратки
В тоя луд забързан земен свят.
Уморен ли е, се питам, татко?
Просто Виждам: Вече не е млад...

Пак съм у дома. Лозата плаче.
Тате в двора шета и гълчи...
Колкото щастлив, и толкоз мрачен
пак гласът му бащински ечи...

Пак съм у дома. И в мене свита
мама шепне с развълнуван глас...
Сецам се, ала не питам
тук лозата плаче
или аз...

БЪДНИ ВЕЧЕР

Буйният огън пращи...
И край камината сяда
дядо, Вторачил очи
В тая негаснеща клада...

Съчките пукат в жарта.
Дядо разказва край нея.
После се спуска нощта.
И колегарите пеят...

КОЛЕДНА ТРАПЕЗА

Джуркан фасул – във зелена паница,
жито – в червена чиния с петмез...
Баба ще сложи на нашта софрица
ябълки, орехи, сливи, овес...

Постни сърми,
още – бъклица с вино,
пък и дълбока паница ошав...
Всичко от нашите ниви, градини
е на софрата. Край нея съм прав...

Тя като жертвеник тайнствено свету
между стъклата, потънали в скреж...
Баба разчупва от пита с късмети
Вяра, Надежда –
край тихата свещ...

ПРАЗНИЧНА ПИТА

Бащиният дом сега е нива,
къшей хляб на Всеки той е дал...
Коледната пита е красива.
Кой не пита нея, огладнял?

Коледа е празник. Чуден празник...
Божие Христово Рождество...
И елхата празнична разказва
как се ражда слънце в божество...

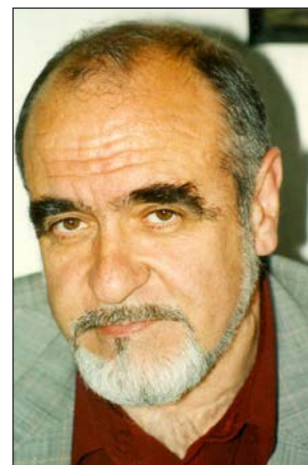
Празникът на Слънцето си тръгва,
но дано у Всеки поседи!
И у Всеки да остане Бог по-дълго!
И у Всеки утре Бог да се роди!...

Лозан Такев гостува на читалището

На 14 декември 2016 г. гост в Литературната гостоприемница на читалището беше поетът Лозан Такев. Водещата Надежда Захариева откри вечерта, като напомни, че тази година той навърши славен юбилей и не пропусна да отбележи, че публицистът Лозан Такев е сред писателите днес, които не се страхуват да изявят в публикации своите граждански позиции, изтъкна и факта, че стиховете му се превръщат в шлагери в изпълнението на известни български поп звезди. Лозан Такев сам изпълни стихове от новата си поетическа книга „Високосни изповеди“, както и от стихосбирката „Рождество“ – предвид приближаващия празник Рождество Христово. Той зарадва публиката и с изпълнения на прочутите си „лозанки“.

Изненада за всички нас беше присъствието на любимата на много поколения българи поп-певица Мая Нешкова. Но тя не просто беше дошла, за да уважи Лозан Такев, но и за да го поздрави, като ня за първи път пред публика тяхната нова съвместна песен „Честита Коледа“.

Лозан Такев подари свои книги с автографи на читалището и на почитателите и приятелите си.

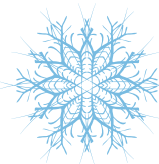

ХАБЕР

Разкозили се козите...
Кравите са разтелени.
А овците – разагнени...
Стани, стани станинине...
Пак посрещай колегари,
говедари и овчари...

Кой каквото да приказва,
е това хабер се казва!

Бог се роди, Коледо!...

МОЛБА

Радост Върховна сега,
виж там в огнището тлее.
Баба реди ли, реди
думи за приказни феи...

И до кангилце трепти
в иконостаса икона...
Баба под нея шепти,
злото от нас да прогони...

КОЛЕДАРИ

Отбор момци – колегари,
в сняг отрупани запяват
вити песни,
песни стари,
а в тях житото узрява...

Хвалят дом,
и род свой хвалят
в тая песен най-вековна...
Бог да чуе колегари,
да напълни
Всички стомни!...

НОВА КОЛЕДНА ПЕСЕН

И колегари отново вървят,
песен сърдечна гаряват на Всеки.
Благословени куплети редят
в своите коледни гревни пътеки...

Коледа, Коледа, бъдна мечта!
Слънце се ражда, за песен готово...
В преспите тича щастлива нощта,
да ни събуди зората Христова...

ПЕСЕН

Внуци свидни –
Вакли рожби
В ямурлци
с колегари...
Коледарчета гохождат,
да попеят
песен стара...

Да загукат гургулици,
да е весело напролет.
Покрай златните пшеници
здраве Всекому да молят...

СЛЕД БЪДНИ ВЕЧЕР

Сега единствена надвиша
над шум и виковете нощта.
Денят по стълбата отива,
да си поспи до заранта...

А край огнището ще можем
софра за празник да стъквим
и свещ Великденска да сложим
в жито под тайнствения дим...

Нощта единствена остава,
за да дочака песента.
Камбана медна Възвестява –
след зимата е пролетта...

Денят се ражда и разнася
по-дълго бяла светлина...
И Все по-трудно той угасва
под своята снежна пелена...

СТРАХ

Хей, орачо
В поле равно,
где са ангели-Волове,
где е оня стрък босилек?

Как ли утре ще погледна
житото неизкласило?
Хляба
с чуждо брашно месен...
Без дърво за огън-бъдник!?

НАДЕЖДА

И пак надежда песен ни донася
за Всеки глътка изворна вода...
И в изгреви и залези прекрасен
генят остава слънчева следа...

Една надежда вдига своя чаша,
отпива глътка утрешна мечта.
Да бъде мирна тя! Да бъде наша!
Така да минем с нея по света!

Отишъл си е ден, в мечтите мирен...
Христос у нас в една любов изгрява.
Денят мечта за полет нов намира
и в своята надежда засиява...

Пак звезден стих е полетът ни искрен,
в жадуван път мечта ще полети...
Земята – тая Вечна бяла писта
да пазим за любов и за мечти!...

Мечтите пак летят, за да останат,
тъй както е мечтал Екзюпери...
И пак е Рождество. Звъни камбана,
една звезда у Всеки пак говори...

ЗИМНА КАРТИНА

Ето, в бузките червени,
в посинели устни бягат,
тичат пак снежинки с мене
и върху земята лягат...

По-червени, по-червени
бузките ми бързо стават.
В синьо устни оцветени
пак снегът рисува явно...

А снегът си е един –
ни червен, ни син...
И Вали, Вали и трупа
Върху мечата хралупа...

Мечи сън земята има...
Кой я буди? Кой ни буди?
В най-красивата ни зима
като снежни пеперуги

пада сняг и сам рисува
най-изящната картина.
А чрез него пак пътува,
бяла, Новата година...

МЕСЕЦЪТ ПОД ЗНАКА НА КОЛЕДА

От стр. 1

Декември е месецът, който за Народно читалище „Д-р Петър Берон – 1926 г.“, всяка година минава под знака на Коледа. 2016-а не беше изключение. Проявите и тържествата, организирани от читалището във връзка с Рождество Христово, са не само своеобразен изпит за учениците, които се обучават в различните школи, студия и състави, но и най-вече са празник за тях и за столичани.

13 декември 2016 г. „В НОЩТА НА КОЛЕДА“

Този концерт за читалището е традиционен и се провежда години наред в зала 11 на Националния дворец на културата. Тази година със свои прекрасни изпълнения ни възхитиха Женски хор „Христина Морфова“ и Фолклорен танцов ансамбъл „ЖАР“, децата от Балетно студио „Красимира Колдамова“, Детска хорова студия „Български славей“, Детски музикален театър „СветЮлка“, Детски танцов състав „ЖАР“ и ученици от класа по поп и джаз пеене на Румяна Коцева. Със специалното участие на Румяна Коцева и актрисата Нели Топалова (водеща).

16 декември 2016 г. „БЯЛА КОЛЕДА“

В зала „Дом на архитекта“ в Съюза на архитектите в България се събраха учениците от класовете по пиано на Евелина Костова, Неолина Пелова, Майя Райкова, от класа по цигулка Валя Дукова и от класа по китара на Тинко Тодоров, за да покажат какво са научили през новата учебна година. Водеща беше Майя Райкова. Общото мнение беше, че тази година концертът е преминал на изключително високо ниво за възрастта на децата.

18 декември 2016 г. КОЛЕДЕН КОНЦЕРТ

В Просветна зала на читалището беше проведен един невероятен концерт на учениците от класа по поп и джаз пеене с преподавател Румяна Коцева. Те показаха завидно за възрастта им майсторство. Пролича успешната работа на вещия им педагог.

20 декември 2016 г. „УСЕЩАНЕ ЗА КОЛЕДА“

Празничният концерт на Детска хорова студия „Български славей“ с диригент Неолина Пелова и Надежда Цанкова (клавирен съпровод) се състоя в Роял София клуб на Националния дворец на културата при изключителен интерес. Децата впечатлиха публиката с ентузиазма на изпълненията си. Той се прояви и след концерта, когато всички бяха радостни, щастливи и удовлетворени, че са присъствали на такъв празник.

НА МУЗИКАЛНАТА И ТАНЦОВАТА СЦЕНА

На 3 декември 2016 г. ученичка от класа по поп и джаз пеене с преподавател Румяна Коцева участва в Международен фестивал на изкуствата „Утринна звезда“ в Банско и взе трета награда (бронзов медал).

На 3 декември 2016 г. в Историческия музей в Казанлък Женски хор „Христина Морфова“ изнесе концерт по повод 120-годишнината на композитора Петко Стайнов.

На 4 декември 2016 г. в Държавна опера – Стара Загора, се проведе Национален преглед на музикалното и сценическото изкуство, в който със самостоятелен концерт взе участие и Женски хор „Христина Морфова“.

На 10 декември 2016 г. в зала „Асен Златаров“ на Научно-техническия съюз в столицата Женски хор „Христина Морфова“ представи читалището в Тържествен концерт, посветен на Световния ден на хоровете изкуство.

На 17 декември 2016 г. ученичка от класа по поп и джаз пеене с преподавател Румяна Коцева участва в Коледен конкурс „Звезден сблъсък“ във Велико Търново и грабна две втори награди (сребърни медали).

На 17 декември 2016 г. в Дома за хора с увредено зрение в столичния квартал „Иван Вазов“ се състоя Благотворителен коледен концерт на Женски хор „Христина Морфова“.

На 19 декември 2016 г. ученици от класа по поп и джаз пеене с преподавател Румяна Коцева участваха в Коледен конкурс на Столична община, който се проведе на площад „Славейков“.

На 21 декември 2016 г. в Дома за хора с увредено зрение в кв. „Иван Вазов“ се състоя Благотворителен коледен концерт на Детска вокална група „Наслада“ и Радо-шоу.

На 22 декември 2016 г. пред Паметника на Съветската армия ученици от класа по поп и джаз пеене с преподавател Румяна Коцева пяха на Фестивала „София мези“.

На 23 декември 2016 г. в Народно читалище „Просвета – 1929 г.“ Фолклорен танцов ансамбъл „ЖАР“ и Детски танцов състав „ЖАР“ изненадаха жителите на с. Пасарел с Коледен концерт. Танцьорите ни бяха изпратени с много аплодисменти.